

ster til Fordel for at forandre et Forhold, som man i alle Lande vilde forandre og ganske sikkert vilde have forandret langt hurtigere, end man gør det her! Jeg tror nok, at man vil tage det som en Bestræbelse for at komme paa en saadan Fod, at man med endnu mere Tillid, end man i Øjeblikket gør det, vil kunne indlade sig med os økonomisk. At kunne faa nogle Veksler afsatte i Udlandet er ikke tilstrækkeligt. Det er ikke tilstrækkeligt til at bevise en Stats Kredit. Først naar vi faa Balance paa vore Statsregnskaber — og faa det hurtigst muligt —, kunne vi gøre Krav paa at faa det faste Statslaan, uden hvilket vi dog ikke i Længden ville kunne komme frem, og det haaber jeg i nogen Grad vil blive fremmet ved de Udtalelser, som mine Meningsfæller og jeg som Medlemmer af Finansudvalget have fremsat.

Jeg vender derefter tilbage til den Udvikling, jeg begyndte paa. Paa samme Tid, som det hastig er gaaet ned ad Bakke, har Finansministeren, foruden Forklaringer, delvis Undskyldninger, kun givet halve Tilsagn i Stedet for resolut at oplyse Befolkningen om, at der er Fare paa Færde netop i den af Konseilspræsidenten angivne Retning med Hensyn til vort Lands Anseelse, og at det er nødvendigt hurtigst muligt at forandre den hele Kurs, hvis ikke Skuden skal komme paa Grund. Foruden ved denne vor Udtalelse at sige Befolkningen, at det umuligt kan gaa længere paa den Maade, have vi ønsket, saaledes som det ærede 2det Medlem for 6te Kred (J. Pedersen) jo ikke med Urette betonedes — for saa vidt det overhovedet er muligt —, at fralægge os Ansvaret, naar det alligevel kommer til at gaa saa vidt, at vi kommer ud i et økonomisk Kaos.

Jeg skal kortelig angive Stillingen, som den er. Det kan vel ikke være saaledes endnu, at vi ikke i den danske Rigsdag maa tale om vore egne Forhold og fremstille dem, som de ere, af Frygt for, at de Folk i Udlandet, der ere langt klogere end vi og kende vore Forhold fuldstændig lige saa godt som vi selv, af den Grund ikke skulde ville stille sig saa imødekommende mod os, som de ellers vilde gøre. Stillingen er altsaa denne, at siden 1901 har Befolkningen faaet forhøjede Afgifter og Skatter, Indtægts- og Formueskat, forhøjede Jernbanetakster, forhøjet Porto og endnu et og andet, om hvilket jeg ikke skal gaa i Detailler; de Herrer, som tilstrækkeligt længe have været Medlemmer af Rigsdagen, ville alle sammen kende det. Det

har bragt Staten nye Indtægter paa Paragrafferne 5, 6 og 7, det vil sige — direkte og indirekte Skatter — paa op imod 10 Mill. Kr. om Aaret. Endda tager jeg ved denne Angivelse Statsregnskabet for 1909—10, altsaa det Aar, der netop ønskes betegnet som et Overgangsjaar og som saadant har givet 8 Mill. Kr. mindre paa disse tre Paragraffer, end man fremtidig forventer. Alligevel have de siden 1901 vekslende Regeringer ikke kunnet faa Indtægterne til at opveje de ordinære Statsudgifter, og siden 1901 have vi da forhøjet vor Statsgæld med 120 Mill. Kr., foruden at vi staa med en tom Statskasse, med en Kassebeholdning, som vi ikke kunne disponere over, og med Forslag om et yderligere Veksel-laan paa 18 Mill. Kr. som Tillæg til de 51 Mill. Kr. Veksler, som vi allerede have i Omløb. Det er ikke mindst den sidste Omstændighed, der har bidraget til, at vi have ment, at nu kunde det dog ikke opsættes længere at sige ærlig, hvordan vor Mening er om hele den Finansstyrelse, som Landet har været underkastet i de sidste 10 Aar. Vi skulle altsaa med dette Laan komme over Sommeren og hen til Efteraaret. Endelig staa vi i Dag, som anført, overfor Vedtagelsen af et Budget med et Underskud — den højtærede Konsejlspræsident har rigtigt angivet Tallet — paa 21,408,000. Kr., men som er fuldstændig foreløbigt, og hvori findes opført 8 Mill. Kr. af vore Statsaktiver, der ere inddragne som Indtægter, saa at dette Budget, naar det engang bliver til Statsregnskab, vil vise et ganske overordentligt stort Underskud, dersom der ikke i Mellemtiden, hvad der ikke for mig synes at være nogen som helst Udsigt til, ved de fremlagte Skatte-love skulde kunne finde en væsentlig Forbedring Sted. Hvis nu Højre havde set den højtærede Finansminister resolut gøre det, vi havde ventet, som vi ventede ganske bestemt ved hans Tiltrædelse forrige Sommer, nemlig uden Tøven at gøre Forsøg paa snarest muligt at skaffe Balance til Veje, saa vilde Sagen i Dag have ligget væsentligt anderledes, end den gør. Men først havde den højtærede Finansminister 3 Maaneder til Overvejelse, og saa i Oktober Maaned i Fjor forlangte han yderligere Respit, og hans Udtalelser under første Behandling i Aar, altsaa for faa Dage siden, her i Tinget vise, at han ikke har endt sine Overvejelser; vi have kun faaet Antydninger af den Vej, han agter at betrede til Efteraaret, det vil altsaa sige efter 15 Maaneders Forløb. — I de første Dage af Oktober Maaned i Fjor